

Absurdistan sub falduri tricolore

Căutați pe acest site

Pagina de pornire

**17 octombrie 1991 –
Liga Apărării
Naționale –
Scrisoare deschisă
către Mihai
Hohenzollern**

**23 August 1944 – 23
August 2011**

**25 octombrie 2011.
Operațiunea
“Instaurarea
Monarhiei”.
Manevrele lui
Voiculescu prin
“persoana de
sprijin” Duda**

**[UNGURILOR] Să
le punem în față
oglinda!**

A History of Idiocy

**Academia
Jidănească Română**

**Adevărul istoric cu
privire la Mareșalul
Ion Antonescu**

**Administratorii de la
grupul Opinia
publică Cenzurează
la greu**

**Alianța Vestului,
semnalul periculos
al dezintegrării
României? Tot
românul nostru știe**

**ANALIZA. Radu
Portocala:
Regionalizarea si
federalizarea
Romaniei se
regasesc in planurile
Germaniei naziste.
De la al Treilea Reich
si URSS la UE:**

17 octombrie 1991 – Liga Apărării Naționale – Scrisoare deschisă către Mihai Hohenzollern

**DINAMICA
DEZMEMBRARII**

**ANALIZA: Ungaria si
pretentiile asupra
Transilvaniei, ante si
post-Trianon.
Neorevizionismul
ungar de la baza
politicii lui Viktor
Orban**

**BASARABIA ,
VÂNDUTĂ ,PLÂNSĂ,
TRĂDATĂ,UITATĂ**

**Biciul Prigonirii
Românilor Este în
Mâna Jidanilor!**

**Boierul Dragnea a
pus botniță argaților
PSD!**

**Băsescu e vinovatul
de serviciu în
Rromânia , o țară
tristă și plină de
umor**

**CACTUȘII
SUSPENDĂRII
:pesediștii și Mr.
Zuckerberg nu
suportă cactușii**

**Coperta cu geacă
roșia a asmuțit
„câinii războiului”
asupra guvernului
legitim**

**Crin Antenescu
,TURNATOR SI
TUPEU ORDINAR...**

**CRIN PORUMBACU-
TOAMNA (când și
dacă porcii vin la
troacă)**

**Cu năduf:BĂSESCU
MAMEI LOR**

**Culisele scandalului
de la Casa Regală**

**Cum am devenit
jidan!**

**Când nimeni nu se
mai aștepta, Victor
Ponta face o
GREȘEALĂ care îl
poate costa totul**

Joseph Daul,
președintele
popularilor
europeni, anunță
„monitorizarea”

României după ce
Parlamentul „a
împiedicat Justiția”
în cazul Ponta: „E
inacceptabil ca
premierul unei țări
să amenințe
protestarii pașnici cu
sanctiuni penale”

Dan Badea,
MAGISTRAL :Ponta
si radiografia
ciubucului de la
Inalta Poarta

De la Patriarhie la
Deveselu, via
Afganistan

De sase ani
VANGHELIE SEF
peste un mega
serviciu de
informatii

DECENEU : Lupii
tineri” din
“generatia
asteptata”!

Decît să trăim în
genunchi mai bine
murim în
picioare!Mărturie a
Sfântului Ierarh
Petru Movilă,
Mitropolitul
Kievului despre
Dreptcredinciosul
voevod Mihai
Viteazul și
adeverirea dreptei
credințe

despre
Ponta...STIMATE
ALEGATOR
RrUMÂN, DRAGĂ
NAȘ FLOREO

DILEMELE UNUIA
DIN PULIME -canci
parale

DINAMITATI
SISTEMUL
PENITENCIAR !!!

Don Pufulete, ex
seful spionilor
DIXIT:”Partidul
independenților este
creat la comanda
unor entități din
sfera serviciilor
secrete”

Comments (4)

iunie 25, 2011

23 August 1944 – O trădare națională?

Filed under: **Uncategorized** — mihaibeltechi @ 1:43 pm

Sursa: Fototeca online a comunismului romanesc
Despre actul de la 23 august 1944 din România, s-a scris foarte mult, dar s-au ascuns, cu destula abilitate, poporului român, unele adevăruri ale acestui act si implicatiile lui, în majoritate nefaste pentru România. S-a trecut cu vederea în mod deliberat situatia militara a României în primavara si vara anului 1944, nu s-a spus nimic poporului român despre marea tradare de la Iasi, din 20 august 1944, a comandantului Armatei a 4-a, general de Corp Armata Mihai Racovita, savârsita în strânsa legatura cu Casa Regala si cu Partidul Comunist; au fost prezentate în mod denaturat situatia militara a României de dinainte de 23 august 1944, precum si tratativele diplomatice ale guvernului Antonescu de la Cairo si Stockholm, initiate înca de la sfârșitul anului 1943, ca si despre rezultatele acestora. Nu s-a suflat o vorba despre manevrele cercurilor palatului de sabotare a acestor tratative si nu s-a spus pâna acum nimic despre

DRAMA COL.(r) ION
NICOLESCU ÎN,,
REGIA” LUI SERGIU
NICOLAESCU

Dulcea viață a
românului în teorie
și practică

Eu o cred pe Elena
Udrea

EUGEN SIMION și
ION COJA , doi
deștepți cu carul!
Adică proști de
bubuie, proști ca
noaptea când
dorm...

Evrei care au spus
adevarul !

Evrei în structurile
de conducere ale
statului roman

Evreii din Romania
nu sunt evrei
autentici

Falsul “progrom” de
la Abator, din
Ianuarie 1941

FOTO ISTORII cu
DADDY

GAUDEAMUS
IGITUR! sa ne
bucuram ROMÂNII
[primim iar suturi în
cur]

Ghimpele din inima
Romaniei –
TINUTUL SECUIESC
GRINDEANU S-AR
DA DE UȚA -DEJA
ARE SALTELUȚA
(Andreea Lambru)
DACĂ DRAGNEA NU
VA VREA PENTRU
SINE SĂ O IA

Hidden Empire
(Imperiul Ascuns)1-2

Holocaustul
(genocidul) evreilor
împotriva
românilor. Cerem
despăgubiri de
200(două) sute
miliarde euro +
Evreii vinovați de
crime la adresa
umanității !!!

conspiratia Casei Regale si a P.C.R. pentru arestarea lui
Ion Antonescu si a guvernului sau s.a

13 iunie 1944

1. Bodnaras unelteste, la Palat, deschiderea frontului prin “Poarta Iasiului”

**Anul 1942 aduce schimbari importante în situatia
de pe front. Este smulsa initiativa strategica din
mâna Germaniei de catre coalitia Natiunilor Unite.
Între 23 octombrie si 3 noiembrie 1942, este
înfrânta armata germana din nordul Africii în
batalia de la El Alemain; între 12 si 18 ianuarie
1943, armatele sovietice strapung blocada
Leningradului, iar la 2 februarie, acelasi an,
capituleaza armatele germano-române la
Stalingrad. Înfrângerile acestea i-au dat certitudine
Maresalului Antonescu ca Germania a pierdut
razboiul. Încă din noiembrie 1942, în trenul ce-l
aducea spre Bucuresti de la o întrevedere cu Hitler,
Antonescu a facut o declaratie senzationala:
“Germania a pierdut razboiul, trebuie acum sa ne
concentram sa nu îl pierdem pe al nostru”.
Demersurile facute de Antonescu vin sa confirme
aceasta îngrijorare si preocupare.**

Barbu Stirbei, trimis la Cairo sub numele de Bond

Încă din februarie 1943, Maresalul Antonescu îi propune
lui Mussolini iesirea comuna din razboi, iar în septembrie
1943 încep negocieri secrete pentru încheierea unui
armistitiu cu anglo-americanii; mai au loc în octombrie,
acelasi an, la Lisabona, încercari de armistitiu cu englezii;
este abordat în acest scop inclusiv Suveranul Pontif. Dupa
întrevederea serviciilor secrete aliate la Cairo, s-a decis
trimiterea misiunii colonelului De Castelaine în România,
împreuna cu alti doi ofiteri, pentru a lucra ca intermediari
între aliati si Bucuresti. Acesta este prins la parasutare si
instalat, în Bucuresti, într-un apartament al Jandarmeriei
la ultimul etaj.

Ca urmare a parasutarii colonelului De Castelaine în
România, principele Barbu Stirbei este trimis în cel mai
mare secret la Cairo, sub numele de BOND, cu un

Holocaustul lor. Dar ale noastre ?

Ianuarie 1941: Rebeliune legionară sau diversiune cominternistă?

Ianuarie 1941: Rebeliune legionară sau diversiune cominternistă?

IERI COMUNIST, AZI BAPTIST, MAINE DISTRUGATORUL OMENIRII

IMBECILIZAREA GLOBALĂ.

INALTA POARTA U.E. si PASALACUL ROMANIA.

Inegresc tiganii imaginea României?!

Infamul KATZ plesnit peste bot de d-na Emilia Corbu

Iohannis, lovitura naprasnica impotriva Romaniei

Ioi istenem : "Sabin Gherman, vârful de lance al secesioniștilor ardeleni "

ION ANTONESCU: "Domnule Filderman, v-ați întrebat câți români au fost îngropați de vii de coreligionarii Dvs?

IUDAIZAREA ACADEMIEI ROMÂNE

Iuliu Maniu: un Gică-contra interbelic

KGB, PAPUSARUL MILIARDARILOR DE CARTON DIN ROMANIA

Legionarii și evreii – cine pe cine?

Lista cu homosexualii din Sf. Sinod al B.O.R.

pasaport dat de Antonescu, dar la Istanbul este demascat nemtilor de catre englezi, care nu erau pentru iesirea României din Axa. Churchill miza pe faptul ca germanii si românii vor temporiza înaintarea rusilor spre Europa, iar o debarcare anglo-americană în Balcani ar taia drumul rusilor spre Europa. La acest plan s-a opus presedintele american Roosevelt.

La sprijinirea razboiului antisovietic au contribuit si cererile americane, din ianuarie 1943, reluate în ianuarie 1944, adresate tarilor Axei, inclusiv României, de capitulare neconditionata, cereri prezentate si în negocierile de armistitiu de la Cairo, din martie 1944, respinse atât de catre guvernul Antonescu, cât si de opozitia Maniu-Bratianu, fapt ce a dus la prelungirea razboiului cu peste un an. Churchill urmarea o politica în doi cu SUA, iar Roosevelt voia o politica în patru si lichidarea Imperiului Britanic. O problema ridicata de catre partea româna la negocierile de la Cairo si respinsa de catre anglo-americani a constituit-o problema Transilvaniei de Nord, rapita de catre Ungaria prin Dictatul de la Viena. Anglo-americanii au declarat ca aceasta problema va face obiectul negocierilor la Conferinta de Pace, dupa terminarea razboiului. Deoarece partea româna nu avea nici o garantie ca anglo-americanii vor retroceda acest teritoriu, a respins propunerea.

Rusii își urmăreau, si ei, cu destula abilitate interesele. Încă din octombrie 1943, la Conferinta ministrilor de externe de la Moscova si apoi la Conferinta de la Teheran a sefilor de state din URSS, SUA si Anglia, Molotov, ministrul de externe al URSS, a afirmat ca "singurul om ce poate face o atare schimbare de front în România este Maresalul Antonescu". Pe la mijlocul lunii septembrie 1943, Mihai Antonescu aducea la cunostinta lui Dulles ca "participarea României la razboi nu mai e decât simbolica. A rupe cu acest simbol, înseamna a expune România celor mai grave represalii. Asta nu e cu putinta decât în cazul unei debarcari aliate". Cu acest prilej, el insista asupra inoportunitatii schimbarii regimului Antonescu, care dispunea de 45 de vagoane de aur, de mari cantitati de cereale si de un milion de soldati înarmati. "Numai guvernul de azi poate refuza nemtilor aceste rezerve pretioase. În ziua când Maresalul ar disparea, nemtii ar

**Mai jucăm mult
kazaciok sau ceardas
cu UDMR?**

**Maresalul
Antonescu,
ASASINAT ZI de
ZI,IAR si IAR**

**Marșul „dezordinii”
huliganilor în
uniformă**

**Melescanu ori E
BOU , ori E BOU**

**Metamorfozarea
șoimului pesedist
CĂTĂLIN în
privighetoarea
VOICU**

**Mihail Neamțu-
Fariseu’**

**mihalache de
craciun este porcul
cel mai bun**

**Milton Lehrer:
Ardealul, pamant
romanesc**

**Mircea Badea, acest
maica Tereza a
neamului românesc**

**Misterele
„holocaustului din
România”**

**Mistificarea și
minciuna – armele
politice ale
iredentismului
maghiar**

**MOFTUL
MONARHIC - Riga
Crypto si Laponia
Enigel**

**Momeala Elena
Udrea sau șahul
politic al
președintelui
Băsescu**

**Moscova-Tiraspol-
Budapesta-Belgrad:
Axa distrugerii
României**

**MOSTENIREA
nestiuta a lui
Ceausescu! America
e SOCATA de ce a
descoperit în
Romania ULTIMA
ORA: Dusmanii tarii**

lua totul pentru nevoile lor, iar la guvern ar aseza slugi politice, probabil chiar pe fostii legionari, care ar suprima pe toti antonistii si pe toti rezistentii, adica toata elita româneasca”. Temerile lui Mihai Antonescu s-au adeverit, rezervele de aur si de cereale nu au fost luate de catre nemti, ci de rusi, iar milionul de ostasi, din cauza complotului Palatului Regal si a grupului de complotisti – Bodnaras, Damaceanu, Aldea, Racovita – a fost dezarmat, circa 175 de mii dintre ei au luat drumul lagarelor sovietice, iar “Poarta Iasiului” a fost deschisa fara lupte trupelor sovietice.

Roosevelt sustine capitularea neconditionata

În negocierile de armistitiu de la Cairo, a iesit în evidenta faptul ca între Departamentul de Stat al SUA, reprezentatii militari si presedintele american Roosevelt existau serioase divergente de opinie. Departamentul de Stat, prin secretarul sau, Cordell Hull, sprijinit de reprezentantii militari, a salutat propunerile românești de armistitiu arătând ca “noi credem ca ei singuri (românii) trebuie sa decida daca vor o lovitura de stat a lui Maniu sau iesirea din Axa o va face guvernul Antonescu. Dar, pentru o schimbare de front, recunoastem ca, daca el, Maresalul Antonescu, vrea si este hotărât sa o faca, numai el are mijloacele necesare si cele mai mari sanse de succes. Autoritatile americane considera actiunea României de o importanta exceptionala. Ea (România) trebuie sa aiba statut de cobeligeranta si trebuie sa actioneze cât mai repede”. Dar Roosevelt ramânea neclintit în actiunea de capitulare neconditionata. Sunt multe întrebări care s-ar putea pune acum, dupa mai bine de o jumatate de secol de la eveniment: De ce acest armistitiu nu a fost facut?

Cum s-a putut pierde acest atu militar extraordinar, scurtarea considerabila a razboiului, cu cel putin un an si chiar câștigarea lui atunci?
De ce a fost arestat seful suprem al armatei care putea obtine schimbarea de front si acordarea statutului de cobeligeranta României?
Cum de s-a putut ordona de catre regele Mihai dezarmarea armatei si încetarea focului înaintea semnarii oricarui document de armistitiu? s.a.

vor sa ascunda
adevarul
Muzeul “National” al
Comunismului –
Ministerul
Propagandei
Orwelliene.
Ne-au ciuruit! 7
capcane puse de
coalitie
Neagu Djuvara și
românii
versus.I.Coja si
sinuciderea Europei
Negocierile
Maresalului cu
Aliatii si marea
tradare de la 23
august 1944 relatate
de un agent secret al
Intelligence Service.
Ivor Porter:
Operation
Autonomous
Neorevizionimul
extremist maghiar
sub stindardele
NATO și ale Uniunii
Europene
Noi NU suntem
urmasii Romei -
Blestemul “Păsării
Phoenix” (Tezaurul
de la Pietroasa)
O imagine trista a
Romaniei de azi.
O poveste trista si
adevarata- Samoila
Mârza, ajuns
întâmplător
fotograful Unirii, la
patru zile de la
întoarcerea din
război
O tema pentru
Institutul Ellie
Wiesel
ODA
ANTIROMANULUI
PERFECT, AJUNS IN
FRUNTEA TARII!
Paviana și bășinile
coclite ale madamei
Alina Mungiu
LIPPIDI
Pe El nu-i
comemorăm ?

Opozitia din România – Maniu si Bratianu – au colaborat strâns cu Antonescu la toate negocierile de armistitiu în vederea iesirii României din razboi alaturi de Axa, se informau si se consultau reciproc cu regularitate. Ceva mai mult, Antonescu a propus chiar sa abandoneze puterea daca aliatii prefera sa negocieze cu opozitia româna. Guvernul sovietic a raspuns, prin consilierul Semionov, categoric la discutiile dintre putere si opozitie: “Noi, rusii, preferam sa negociem cu actualul Guvern al României si suntem gata sa-l ajutam sa elibereze tara de germani”, iar la Cairo, ambasadorul rus Novikov, ca si ceilalti doi aliati, s-a pronuntat categoric: “El prefera negocieri cu Maresalul Antonescu si nu cu trimisii Regelui”.

Stockholm: primele negocieri cu URSS si unele avantaje

Deoarece negocierile de la Cairo trenau din cauza pozitiei rigide a SUA (care cereau capitularea neconditionata), cât si din cauza unor tratate încheiate anterior cu URSS pentru crearea de zone de influenta sovietica din Balcani, inclusiv în România, guvernul Antonescu începe negocierile de armistitiu la Stockholm cu guvernul sovietic, prin ambasadorul acestuia, doamna Alexandra Kolontay, în decembrie 1943. În vederea asigurarii succesului acestei actiuni, guvernul Antonescu a facut o serie de schimbari diplomatice în capitalele susceptibile de a oferi posibilitati de contacte si de negocieri. Astfel, este numit Cretzeanu la Ankara, George Caranfil – la Helsinki si Fred Nanu – la Stockholm, ca ministrii plenipotentiali.

La Stockholm, F. Nanu este contactat de catre rusi în vederea negocierilor de armistitiu.

Contactul, discutiile si negocierile din capitala suedeza se concretizeaza prin formularea unor conditii precise de armistitiu si nu de capitulare neconditionata, cum ceruse Roosevelt la Cairo. Privind problema Transilvaniei de Nord, URSS considera Dictatul de la Viena nul si neavenit, iar Transilvania va reveni în întregime României. În forma sa finala, proiectul de armistitiu cu URSS de la Stockholm continea urmatoarele conditii:

1. Trupele române de pe front, fie se predau rusilor, fie vor ataca trupele germane. Rusii se obligau sa le

Pogromul de la Jilava – adevărul despre ianuarie 1941. Redeschideți ancheta după 75 de ani!

Politica filo-sionista a Romanei

PONTA TUPEISTUL , OHA CEL INERT ,B1 SI ANTENA 3 DRAGOSTE CU NABADAI , AZORICA SI GRIVEI SA FACI PIPI PE EI

Porcii lui Daea și Jidanii de la Auschwitz

Priorități și imunități în Absurdistan

PROBELE DIRECTE PE LIVIU DRAGNEA CARE NU AU FOST ÎN SPEȚA „FRAUDE LA REFERENDUM”. GREȘELILE UNUI IMPORTANT DOSAR.

PROBLEMA ȚIGĂNEASCĂ

Proverbe romanesti ERECTORALE

PSD VOR SĂ DUCĂ SCROAFA LA MONTĂ DAR EA E MOARTĂ ÎN COTEȚ

Pulimea,bizonul mioritic și Curtea Constituțională

Raport german din 4 noiembrie 1940

Raportul Comisiei senatoriale privind anchetarea privatizării PETROM a oglinzit in 2007 toate nelegalitatile! Acest document nu a mai fost niciodata pus in dezbatere, ci ingropat la repezeala! Inca nu e tarziu pentru Justitie!

(Documente)

aprovizioneze cu armament si alte materiale necesare si sa ramâna la dispozitia lui Antonescu si Maniu pentru a restabili independenta si suveranitatea României;2. Rusii accepta ca România sa dea un ultimatum de 15 zile Germaniei, pentru a-i parasi teritoriul înainte de a-i declara razboi. În cazul retragerii trupelor germane, România poate ramâne neutra;

3. Arbitrajul de la Viena este nul si neavenit. Transilvania revine la patria-mama în totalitate;

4. Rusii se multumesc numai cu o fâsie de trecere în nordul tarii, iar guvernul român poate sa-si exercite functiile într-o parte a tarii neocupata de armatele sovietice.

Condițiile de armistitiu negociate la Stockholm cu rusii, desi mai mult avantajoase pentru România, fata de cele de la Cairo, implicau recunoasterea anexarii Basarabiei si Bucovinei de Nord de catre Rusia.

În paralel cu nogocierile de armistitiu de la Stockholm si Cairo si cu urzicarea complotului regal, privitor la tratativele de armistitiu de la Stockholm, prin trimisii regelui, se duceau tratative si de catre Partidul Comunist de scoatere a României din razboiul antisovietic. Oricât s-ar nega sau subestima azi, PCR a jucat un rol important în complotul de la Palatul Regal si în tradarea de la Iasi, dar si în desfasurarea ulterioara a evenimentelor declansate la 23 august 1944.

Barbu Stirbei îl gazduieste pe Bodnaras

Dupa parasutarea lui Emil Bodnaras în România, în primavara anului 1944, au avut loc frecvente întâlniri între cercurile Palatului si delegatii PCR. Printul Stirbei i-a acordat chiar gazduire lui Emil Bodnaras dupa parasutare. În noaptea de 13/14 iunie 1944, are loc o întâlnire conspirativa (ultima) a reprezentantilor PCR, Emil Bodnaras si Lucretiu Patrascanu, cu reprezentantii Palatului Regal si ai armatei: generalii Constantin Sanatescu, Aurel Aldea si Gheorghe Mihail, colonelul Dumitru Damaceanu, Ioan Mocsony Stârcea, Mircea Ioanitiu si Grigore Niculescu-Buzesti, cifrator în Ministerul Afacerilor Externe român. Cu acest prilej, Emil Bodnaras a criticat orientarea cercurilor palatului de a reduce actiunea de rasturnare a lui Antonescu la o simpla lovitura de palat înfaptuita de un grup de persoane si de

**RATIUNEA
SOBOLANILOR...
DUPA 23 AUGUST
1989...(PRIMA
BUCATA)**

**Recensamint al
evreilor din
Romania-DATE
OFICIALE**

**Rege Mihai...ESTI
UN TRADATOR DE
NEAM SI TARA! Ai
fugit in Occident la
fel ca...INFAMUL SI
TICALOSUL DE
CAROL!**

**RIDICĂ-TE,
GHEORGHE,
RIDICĂ-TE, IOANE!
-sau despre nevoia
de împotrivire... (pe
scurt, sa-i ardem pe
toti!)**

**Romania finanteaza
MOSSAD-ul?**

**Romania politica:
Locul unde s-au
intalnit hotii cu
prostii si au facut pui**

**Romania,o tara
trista,plina de umor**

**Români, iepuraşul
ştie că aţi fost
cuminţi-DE LA
RINOCERII lui
IONESCO LA
RINOCERII
ŞPĂGARI DIN
JUSTIŢIE**

**România - țara fără
guvern și fără
președinte**

**ROMÂNIA ERECTĂ
și CRIZA:Sa dea, ca
de aia e stat! Nu stiu,
dom'le de unde! Nu
sunt nici pentru
cresterea
impozitelor dar nici
pentru reducerea
salariilor! Da' nici sa
se imprumute ca
apucatul! E stat, sa
se descurce!**

**ROMÂNIA TREBUIE
DUSĂ LA SPITALUL
DE URGENȚĂ**

a evita o participare mai larga a maselor la lupta. Emil Bodnaras a prezentat în final planul Partidului Comunist care prevedea:

- a) rasturnarea prin forta a dictaturii militaro-fasciste;
- b) scoaterea tarii din razboiul hitlerist;
- c) întoarcerea armelor împotriva Germaniei naziste.

Dupa vii discutii, cei prezenti au aprobat planul elaborat de catre PCR. Un fapt care spune multe: la 15 iunie, deci a doua zi, Regele a aprobat acest plan. Pentru pregatirea actiunii armate, a fost creat si un comitet militar din care au facut parte: generalii Gheorghe Mihail, C. Vasiliu Rascanu si colonelul Dumitru Damaceanu.

Regele se împotrivea armistitiului negociat de guvern cu rusii. Pozitia lui fata de armistitiu rezulta clar dintr-o declaratie facuta lui Gheorghe Bratianu: "Daca îl lasam pe Antonescu sa faca singur armistitiul, ne va tine sub papuc". Cu acest prilej, l-a sfatuit pe Bratianu sa se retraga de la orice actiune cu Antonescu. În acest spirit a actionat si Gheorghe Duca, trimisul regelui la Stockholm, care, si la vârsta de 80 de ani, își facea un titlu de "glorie" din misiunea ce i-a dat-o Regele de a sabota tratativele de armistitiu româno-sovietice.

Consfatuire tainica la Palat, pentru Planul "Poarta Iasiului"

O problema ignorata pâna acum de istorici priveste deschiderea frontului de la Iasi la 20 august 1944. Dupa plecarea participantilor de la consfatuirea cu comunistii din 13/14 iunie 1944, au mai ramas în incinta pentru o "consfatuire de rutina" Emil Bodnaras si Dumitru Damaceanu care au stabilit în strict secret ca, în scopul înlaturarii lui Antonescu si pentru a grabi iesirea României din razboi, un segment de front de la Iasi, denumit conspirativ "Poarta Iasiului" sa fie deschis din punct de vedere militar la o anumita data. Acest segment de front, în caz de retragere, venea pe linia de fortificatii Focsani-Namaloasa-Galati. Segmentul de front stabilit avea o largime de 25 km între Erbiceni si Reditu Mitropoliei, la nord de Iasi, aparat de C. 5 A. român din A. IV-a, comandant generalul Nicolescu Constantin, iar Uniunea Sovietica sa fie anuntata. Pe lângă cei stabiliti sa faca parte din comitetul militar, au mai fost cooptati în

**România trebuie să
fie a românilor,
nicidecum a
străinilor!**

**România și imaginea
ei externă**

**ROMÂNII, minoritari
și discriminați
politic în propria lor
ȚARĂ**

**SCANDALUL
FLAGRANTULUI
LUI DRAGNEA
OPRIT DE DNA:
JUDECĂTORII
RECUNOSC**

**Scandalul
holocaustului de la
Academie se
intoarce: Ionel
Haiduc regreta și se
disociază de
afirmatiile
istoricului Vladimir
Iliescu. VIDEO**

**SCANDALUL
SALARILOR DE
DEMNITARI: O
LECTIE DE
REALPOLITIK
PENTRU
PRESEDINTE**

**Scenariul sfârșitului
politic al lui Basescu.
Cine și cum îl va
”mușca” pe fostul
Președinte**

**Scrisoarea lui Voicu
of Ferentari către
Costiniu, judex: I
PAK ȘTIRE dau
DOMITALE**

**Se apropie ziua în
care-i vom mulțumi
lui Dragnea**

**SPARTACUS: Meteo-
Bate-un vânt rece
din baltă**

**SUPERB SCRIS
: ELOGIU ȘARPELUI
KE**

**SUPERB-® Nașul și
secretul din
cristelniță**

**TAINICELE VISE
EROTICE ALE LUI
HER KLAUN**

conjurație generalul Aldea, maresal al Palatului și generalul Mihai Racovita, comandantul A. IV-a pe frontul din Moldova, P.C. la Piatra Neamt.

În legatura cu situația frontului din Moldova, trebuie făcută următoarea precizare: pe frontul de est, începând cu anul 1944, Armata Română a fost încadrată în Grupul de Armate german “Ucraina Sud”, comandant general-colonel Hans Friesner. După marea confruntare de tancuri sovieto-germana de la UMAN (5 martie 1944), din zona mijlocie a râului Bug, pierdută de armata germană, s-a deschis drumul armatelor sovietice care au atins granița de nord-est a României, pe Nistru. Treptat, prin ample replieri, frontul român, întărit cu trupe germane, s-a stabilizat la 17 aprilie 1944, pe linia est Carpați, pe râul Siret, până la Pascani, apoi pe la nord de Țârgul Frumos, nord Iași, trece peste Prut și ajunge la Nistru, la sud de Dubosari, apoi pe Nistru, Limanul Nistrului, Marea Neagră.

Armata a IV-a română, comandant General de C.A. Mihai Racovita, se apăra pe linia est Carpați pe râul Siret și, până la sud de Dubosari, pe Nistru. Armata a IV-a română avea în componență C. 1, 5, 6, 7 A. și C. 57 A. germană și împreună cu Armata a 8-a germană făcea parte din Grupul de Armate “General Wohler”.

Bodnaras îl anunța pe Stalin să se pregătească pentru 20 august

La flancul drept, pe Nistru, se apăra Armata a III-a română cu C. 2 și 3 A. române, C. 29 și 72 A. germane și Cdm. 110. Împreună cu Armata a 6-a germană constituiau Grupul de Armate “General Dumitrescu”. Pe acest aliniament, trupele româno-germane au respins numeroase atacuri sovietice, inclusiv ofensivele din mai și iunie 1944 ale trupelor sovietice.

La începutul lunii iulie 1944, o vizită discretă la Iași a generalului Aurel Aldea, pentru a se întâlni cu generalul Racovita, a prilejuit întocmirea unui plan strategic, în sensul preconizat de Bodnaras-Damaceanu pentru deschiderea frontului în “Poarta Iașului”, iar la sfârșitul lunii iulie 1944, Bodnaras i-a comunicat lui Stalin toate detaliile necesare: deschiderea programată a frontului; zona deschiderii; data prevăzută – 20 august. Pentru

Tara suntem NOI,
puterea e la VOI
Teo TRANDAFIRul
de criza al PDL
TODOREL Toader
PE TOBOGAN ...jos il
asteaptă niște țepe
Transnistria noastră
TRASEELE LUI
DRAGNEA ÎN
BRAZILIA: CLUBUL
FORTALEZA
Turpitudinea ex-
regelui Mihai
ULTIMUL
PRESEDINTE
Umilică ,Țapul
Iliescului paște pe
asfalt.
Unde erați, Sire?
Viata lui Ion Iliescu,
idolul USL
Viitorul României:
Dăncilă președinte-
marionetă,
păpușarul Dragnea
premier!
vine jandarmul cu
pulanul , se bucură
țugulanul :
Confirmarea
bratului inarmat al
Partidului
Voicu , mafiot
,general facut la
apelul bocancilor de
seara este și mason ?
VORBE CARE
strașnic DOR
:"Dinozaurii media"
VOX POPULI , BOX
DEI ! BARABAS sau
IISUS ? <=>
DRAGNEA sau IISUS
? Avem și noi ca la
iudei atîția proști și
farisei...
Why Romania had to
ban Holocaust denial
twice
Înapoi pe stadion
sau de ce disprețuim
Vestul
Și evreii greșesc, nu-
i așa?(I) &

materializarea planului, Stalin a ordonat încetinirea ritmului ofensivei sovietice pe frontul din Polonia si transferarea de trupe pe frontul din Moldova în sectorul stabilit.

Ofensiva sovietica a început în dimineata zilei de 20 august, iar trupele române din "Poarta Iasiului" s-au retras în cursul noptii. La ora 13.00, trupele sovietice au intrat în Iasi, depasind trupele Armatei a IV-a, aflata în retragere dezordonata. Maresalul Antonescu a facut o scurta vizita de inspectie pe front în perioada 20-21 august 1944 si a constatat dezorganizarea frontului si începutul retragerii disperate, dar s-a întors repede la Bucuresti, mai hotarât ca oricând sa semneze armistiul cu rusii.

Antonescu – arestat chiar în Palatul Regal

În dimineata zilei de 23 august 1944, Antonescu astepta raspunsul de la Stockholm, pentru a semna armistiul cu URSS. În asteptarea raspunsului, el a cerut scrisori de la Maniu si Bratianu, pentru sustinerea armistiului. Între timp, de la Stockholm a sosit la Ministerul Afacerilor Externe acceptarea sovietica la propunerile românești de armistiu. Telegrama în loc sa-i fie înmânata lui Antonescu, Grigore Niculescu-Buzesti, participant la conjuratie, o înmâneaza Regelui. În situatia data, Regele, fara sa vorbeasca despre telegrama si implicat în complot alaturi de comunisti, le comunica lui Maniu si Bratianu ca va intra în actiune si va face singur armistiul, fiind satul de tutela lui Antonescu. Desi Maresalul Antonescu nu a primit telegrama asteptata, a mers totusi la Palat si acolo... a fost arestat. Ca Antonescu era hotarât sa încheie armistiul cu URSS rezulta si din faptul ca în seara de 22 august l-a convocat pe ministrul german la Bucuresti, Clodius, si în prezenta generalului Pantazi, ministru de razboi, i-a adus la cunostinta ca România a cerut armistiul.

Armistiul sovietic cu România era o necesitate si pentru Rusia. Pozitiile întarite româno-germane din Moldova, care au rezistat la numeroase atacuri sovietice (începând cu 17 aprilie 1944) si pe care trupele se aflau si la data de 20 august, ca si existenta în spatele frontului, la nici 200 km a unui aliniament puternic fortificat – linia Focsani-Namoloasa-Galati – prezenta pericolul

Mascarada abatorului (II)

**Și,abia grăi Băsescu
,ce mai freamăt,ce
mai zbucium –AZI
,RALUCA TURCAN-
Dilema PDL**

**“INDO-EUROPENII
SE SINUCID INCET,
DAR SIGUR”-Neagu
Djuvara ,interviu**

**“Moscova nu crede
în lacrimi”**

DISTRAȚIE LA
MAXIM OHA se ia la
trântă cu VEORICA ,
DRAGNEA
arbitrează , nația
chibițează
POPCORN ,
SEMINȚE ȘI BERE

**“VINEREA
PATIMILOR”
ROMANIEI MARI:**

**”Poporul” de pe
Arena Națională
versus imperialiștii
Europei**

**„Akbar romanes” – o
mârțoagă țigănească
pe post de cal sirian!**

**„CAII TROIENT” ȘI
INTRODUCEREA
CENZURII PRIN
UȘA DIN DOS!**

**„Ridica-te,
Gheorghe! Ridică-te
Ioane!”-„Dumnezeu
a măsurat pământul
și a dat evreilor pe
goimi (neevrei) cu
tot ceea ce ei
posedă:”**

**„Ținutul Secuiesc”
este o invenție
udemeristă!**

Sitemap

transformarii României într-un teatru de razboi. De aceea, toti factorii interesati în destinul României, inclusiv Rusia, careia o rezistenta pe linia de fortificatii i-ar fi afectat interesele în Balcani, au considerat ca necesara iesirea tarii din razboi prin încheierea unui armistitiu. Prin tradarea de la Iasi, de la 20 august 1944, frontul româno-german din Moldova a cazut fulgerator, zadarnicindu-se si organizarea unei rezistente pe linii de fortificatii. La 23 august 1944, ora 13.00, trupele sovietice, aflate în mars prin Moldova, deoarece nu au întâmpinat nici o rezistenta, se aflau la 60 km de Focsani, iar la ora 18.00, avangarzile sovietice au ajuns la linia de fortificatii.

Regele ordona încetarea focului înaintea semnarii Armistitiului

La ora 22.00, în ziua de 23 august, prin Comunicatul Regelui Mihai, s-a ordonat încetarea focului între trupele române si cele sovietice, dar, pentru ca armistitiul cu sovieticii nu era semnat, rusii au continuat sa captureze militarii români. Asa au luat drumul Siberiei circa 175.000 de militari români, 40.000 dintre acestia au fost internati în lagarul de la Balti din Basarabia, unde au murit de foame sau de frig, de boli sau au fost executati de comisari basarabeni din Armata sovietica, între ei numarându-se si maiorul Alexandru Bârladeanu.

Armistitiul se semneaza abia pe 12 septembrie

Criticii actului de la 23 august 1944 (si nu sunt putini) îl considera unii ca “act de înalta tradare”, iar altii ca “grava eroare politica”. Si unii si altii au dreptate, el este atât act de înalta tradare, cât si o grava eroare politica cu multiple implicatii si consecinte nefaste pentru România. Acestia sustin, si le dam dreptate, ca Maresalul Antonescu trebuia lasat sa încheie si sa semneze armistitiul, deoarece el îl negociase si putea sa impuna rusilor, prin puternica sa armata de un milion de oameni, un alt mod de actiune decât capitularea. Prin arestarea lui Antonescu si capitularea întregii armate, din ordinul Regelui Mihai, înaintea semnarii armistitiului cu rusii, România a pierdut baza juridica si morala a apararii drepturilor sale, s-a dezonorat singura.

Capitularea neconditionata a însemnat un dezastru national, un mare calvar pentru România, ce îl va purta o lunga perioada de timp. Alaturi de cei circa 175.000 de militari români care au luat drumul lagarelor sovietice de prizonieri dupa 23 august 1944, au mai fost deportati în URSS peste 20.000 de alti români si 72.000 de români de etnie germana. Prin nesemnarea armistitiului si capitularea neconditionata, România si-a pierdut definitiv libertatea, i s-a refuzat statutul de tara cobeligeranta, desi a fost a patra putere militara participante la înfrângerea Germaniei fasciste.

În decurs de un deceniu si jumatate, dupa 23 august 1944, România a fost furata de catre rusi de cel putin trei miliarde de dolari, în locul celor 300 de milioane impuse prin "armistitiu" dictat de Moscova.

Semnarea armistitiului cu URSS, care continea destule conditii împovaratoare pentru România, fata de armistitiul negociat cu Antonescu, a fost taraganata pâna la 12 septembrie 1944, iar protocolul privind raporturile dintre Armata româna si Armata sovietica a fost semnat abia pe 25 septembrie, ceea ce a facut ca Armata româna sa se angajeze singura în luptele pentru eliberarea Transilvaniei, reusind ca, pâna catre jumatatea lunii septembrie, sa fie respinse de pe teritoriul României, pâna la frontiera vremelnice impusa, trupele hitleristo-hortiste.

"Antonescu reprezinta România, voi – pe nimeni"

Semnificativ pentru prestigiul de care se bucura la Moscova Maresalul Antonescu este si raspunsul dat de Molotov lui Lucretiu Patrascanu, la 12 septembrie 1944, prezent la Moscova cu delegatia româna pentru semnarea armistitiului. Când Patrascanu a întrebat de ce conditiile de armistitiu impuse de catre URSS României sunt mai grele decât cele oferite lui Antonescu, Molotov i-a raspuns: "Antonescu reprezinta România, iar voi nu reprezentati pe nimeni".

Dar orice tradare se plateste scump, iar pretul tradarii a venit destul de repede. Primii care l-au simtit au fost generalii M. Racovita si Gh. Mihail, primul ajunsese ministru de razboi, iar al doilea – sef al Marelui Stat Major si ambii facusera parte din comitetul militar care raspundea de implementarea deschiderii "Portii Iasilor".

Catre începutul lunii septembrie 1944, s-au intensificat presiunile comandamentelor sovietice de subordonare a Armatei române, iar începând cu ziua de 7 septembrie, Armata română a intrat în subordinea Armatei sovietice, fiind împartită la diferite grupuri de armate sovietice, iar Marinei române i-au fost debarcate echipajele la 3 septembrie și înlocuite cu echipaje sovietice. Astfel, atribuțiile celor doi militari au fost serios stirbite. Rasplata tradării continua. După război, atât generalul Racovita, cât și generalul Aldea, sunt întemnițați, primul la închisoarea din Sighet, unde moare în 1954, iar al doilea în închisoarea din Aiud, unde moare în 1949.

20 august 1944

2. Gheorghe Gheorghiu-Dej, ajutat de același Bodnaras, evadează de la Țîrgu-Jiu

Sorin Oane

Între 1-19 august 1944, Ion Antonescu s-a odihnit la Olanesti-Vîlcea. Sederea aceasta îndelungată a fost interpretată de oamenii politici ai vremii ca un fel de... abdicare, căci, în timp ce evenimente foarte importante se petreceau pe front, Antonescu își permitea să fie departe de acestea și de problemele acestuia. Sederea aceasta, de aproape trei săptămîni, a fost întreruptă doar pentru două zile, căci, la 5 august 1944, maresalul s-a întâlnit pentru ultima oară cu Hitler, la Rastenburg. Dar, în timp ce Ion Antonescu se odihnea în stațiunea vîlceană, din lagarul de la Țîrgu Jiu evadeau Gheorghe Gheorghiu-Dej, împreună cu Ion Vidrascu, iar din lagarul de la Țîrgu Carbunesti evadeau alte 15 persoane, printre care Gheorghe Apostol și Alexandru Draghici.

Bodnaras netezeste terenul, eliminându-l pe Foris

Dej fusese condamnat la 15 ani de închisoare pentru participarea sa la acțiunile de la Grivita din 1933; deși slab pregătit în teoria stalinist-comunistă, era un bun organizator și se bucura de mare autoritate și influență printre comunistii români. El era, practic, șeful comunistilor români în 1944. Tocmai scăpase de grija anihilării secretarului P.C.R. în funcție, Ștefan Foris. Acest lucru fusese realizat de Emil Bodnaras la 4 aprilie 1944,

de unul singur, Foris, ca si ajutoarele lui imediate acceptînd, ca hipnotizati, mazilirea.

A fost apoi "autonumita" o conducere provizorie, formata din Emil Bodnaras, Iosif Ranghet si Constantin Pîrvulescu, ultimul fiind formal si secretar general. Evadarea lui Dej, departe de a fi o piesa din angrenajul loviturii de stat la care participau si comunistii, era mai curînd punctul final al luptei dintre "gruparea din închisori" si "gruparea interna, dar ramasa în libertate", din cadrul Partidului Comunist. Comunistii din lagarul de la Tîrgu Jiu erau la curent cu evenimentele politice si militare care se petreceau atunci, datorita unui sistem de corespondenta cifrata si întîlniri secrete. Sub dusumeaua uneia din camerele lagarului, era tinut un aparat de radio, ale carui piese fusesera introduse în lagar ascunse în bucati de sapun.

Doua persoane au jucat un rol esential în aceasta actiune: Mihail Rosianu si Ion Gheorghe Maurer. Mihail Rosianu era secretarul Comitetului regional P.C.R. Oltenia. El a fost si cel care a lansat versiunea oficiala a întîmplarii, într-un articol din "Scînteia", în august 1964, la aniversarea a 20 de ani de la eveniment. El sustinea ca evadarea activului de partid aflat în lagarul de la Tîrgu Jiu devenise o conditie esentiala a desavîrsirii actiunilor politice, în vederea declansarii loviturii de stat de la 23 august 1944.

O data iesiti din lagare, ei urmau sa preia conducerea organizatiilor de partid din principalele centre ale tarii si sa organizeze grupe de partizani si formatiuni patriotice de lupta. Evident ca articolul lui Rosianu avea scop propagandistic, el încercînd sa întareasca astfel opinia dupa care comunistii au fost realizatorii actului de la 23 august 1944. Si asta cu atît mai mult cu cît ne aflam în climatul de dupa "Declaratia din aprilie 1964" si eliberarea detinutilor politici, dintre care unii cunoscusera îndeaproape "contributia" comunistilor la realizarea loviturii de stat din 23 august 1944.

Maurer – însarcinat sa conduca operatiunea evadarii

În articol, Rosianu mai sustinea si ideea ca lui i-au încredintat Bodnaras, Ranghet si Pîrvulescu misiunea

organizarii evadarii lui Gheorghiu-Dej din lagarul de la Tîrgu Jiu si apoi, pe grupe, a altor tovarasi. De fapt, Rosianu spune un neadevar. Nu el a fost "vioara întîi" în acest plan, ci Ion Gheorghe Maurer.

Avocat al cauzei comuniste în cîteva procese interbelice (inclusiv al Anei Pauker din 1936), Maurer aderase la comunism din motive intelectuale, se pare, înca din 1936. Maurer a lasat si el un referat despre eveniment, nedatat însa, în care povesteste versiunea lui despre evadarea lui Dej. El se întîlnise cu acesta în 1942, în lagarul de la Tîrgu Jiu. Dar în 1943, Maurer este eliberat si, mobilizat în armata, pleaca pe front în Crimeea. S-a întors în luna mai 1944. Primeste doua luni de concediu. Acum practic se ia hotarîrea evadarii lui Dej. Lui Maurer, partidul i-a pus la dispozitie o masina Packard, o casa la Craiova (la Manole Bodnaras), de unde trebuia sa conduca operatiunea, si o suma de bani. A primit si un ajutor, anume pe vîlceanul Mihail Rosianu care cunostea foarte bine zona.

De fapt au fost alcatuite mai multe planuri de evadare. Bodnaras ar fi încercat chiar eliberarea lui Dej pe cale legala, dar nu s-a putut. Initial s-a planuit evadarea lui Dej de la manastirea Tismana, unde Dej trebuia sa fie trimis la lucru, împreuna cu alti detinuti politici. Dar Tismana era întesata de politisti si jandarmi, caci manastirea servea drept adapost tezaurului Bancii Nationale. În final, Dej nu a mai fost inclus în lotul trimis la Tismana. S-a încercat si varianta evadarii de la Tîrgu Carbunesti. Dar acolo a fost trimisa o grupa de 15 oameni, în frunte cu Gheorghe Apostol. A fost luata apoi decizia organizarii evadarii lui Gheorghiu-Dej, chiar din lagarul de la Tîrgu Jiu. Dej a fost înstiintat de plan prin "tovarasul Krug", care lucra la atelierul de tîmplarie al lagarului si care avea posibilitatea de a iesi în oras. Ultimele detalii le afla pe 31 iulie 1944, la Tîrgu Jiu, chiar de la Rosianu, cu care s-a întîlnit pe un santier de constructii, unde Dej, adus sub paza, era pus sa faca o instalatie electrica.

Maurer si Rosianu – în uniforme militare, spre Tîrgu Jiu

Rosianu stabileste mai întîi o serie de case conspirative, în locuri cît mai retrase, departe de soselele principale.

Asemenea adaposturi au fost gasite în unele sate din nordul judetelor Gorj si Vâlcea. Vor fi folosite, ulterior, doar casele conspirative din Vâlcea. Au fost instruite calauze, astfel ca sa cunoasca amanuntit drumul de la Tîrgu Jiu pîna la fiecare dintre case, mergînd cît mai ferit, numai pe drumuri marginase si poteci de padure. În lagarul de la Tîrgu Jiu, Gheorghiu-Dej a pregatit un grup de 38 de detinuti pentru evadare, împartit în sapte loturi. Sarcina de a-i conduce pe tovarasi de la iesirea din lagar pîna la locul unde urma sa-i astepte masina care trebuia sa-i duca la prima casa conspirativa a fost încredintata lui Ion Pripasu. Acesta era gardian public si pazea un depozit militar aflat în dispersare la Tîrgu Jiu. Putea deci trece, fara a trezi banuieli, pe lînga obiectivele pazite de militari în jurul lagarului. Pripasu si Rosianu au ales cel mai bun loc pentru realizarea planului de evadare: acesta era în dreptul cimitirului care era despartit de gardul de sîrma ghimpata al lagarului printr-un teren semanat cu porumb. Locul de întîlnire dintre evadati si Pripasu trebuia sa fie mormîntul lui Grigore Iunian.

Dar partidul nu a mai putut sa-i dea lui Maurer masina promisa. De la Craiova, acesta nu putea nici închiria si nici cumpara una, pentru a nu atrage atentia autoritatilor. Solutia a fost cea a "reconstituirii" unei masini, din Citroenul vechi, dat la reforma, care avea însa multe piese lipsa, a unui comunist craiovean, Mihai Dugaescu.

12 august – evadarea

Evadarea a fost fixata pentru data de 12 august, între orele 21-23. În dupa-amiaza acelei zile, Maurer si Rosianu, în uniforme militare, au pornit din Craiova spre Tîrgu Jiu, în Citroenul vechi al lui Dugaescu, dar care fusese reparat pe ascuns de cîtiva mecanici de la Flotila 3 de aviatie Craiova (Victor Tudosiu, Mihai Muscalu), sub supravegherea lui Manole Bodnaras, concentrat aici ca subofiter, dar care raspundea de adunarea armamentului necesar formatiunilor patriotice din oras. Pe drum, masina a avut cinci pene de cauciuc! Soferul masinii, chiar proprietarul ei, Mihai Dugaescu, a schimbat cauciucurile, dar cei trei au ajuns la locul de întîlnire de la Tîrgu Jiu abia la ora 1,30 (noaptea), unde n-au mai gasit pe nimeni.

Între timp, evadarea avusese loc, conform planului stabilit. Înainte de despartire, Gheorghiu-Dej a dat îndrumări lui Chivu Stoica, ramas în fruntea organizației de partid din lagar. La ora fixată, 21,00, când stia ca se schimba santinelele, pe sub gardul de sîrma s-au strecurat doi oameni. Primul a iesit Ion Vidrascu, caruia organizatia de partid din lagar îi încredintase misiunea de a veghea asupra vietii lui Gheorghiu-Dej. Apoi a iesit Gheorghiu-Dej. Pripasu îi astepta. Dupa schimbul de parole, au iesit prin poarta de fier din fundul cimitirului si au trecut si de santinelele din fata cimitirului si a manutantei. Traversînd drumul, au ajuns în parc, lînga "Coloana fara sfîrsit" a lui Brîncusi, unde trebuia sa vina masina. Dupa circa doua ore de asteptare, au mers la depozitul lui Pripasu, unde, în jurul orei 2 noaptea, s-au întîlnit cu Rosianu, Maurer si Dugaesescu. Dej si Vidrascu au primit haine militare si acte de identitate fabricate de partid.

Un membru PNT îl gazduieste pe Dej

Prima casa conspirativa folosita de fugari a fost la Milostea, comuna Slatioara (Vîlcea), la Constantin Tundrea (membru P.N.T.), aflata într-un zavoi pe malul rîului Tarîia. Fugarii au ajuns aici în jurul orei 9,30. De aici, pe la ora 21,30, cu ajutorul învatatorului Ionita Barbulescu, evadatii au ajuns noaptea, pe poteci nu prea umblate, în comuna Vaideeni.

20 de ani mai tîrziu, Barbulescu a evocat acest moment: "L-am întîmpinat în comuna Milostea. Trupul sau era istovit de anii petrecuti în temnita crîncena. Din prima clipa însa, am simtit, ceea ce m-a impresionat puternic, taria neobisnuita a acestui om, curajul si hotarîrea sa. Chipul palid era dominat de ochii negri, atît de expresivi care îsi dezvaluiau clarviziunea si optimismul conducatorului. Din Milostea am plecat în miez de noapte. Un drum anevoios peste vai si dealuri. Plouase toata ziua. Pamîntul era clisos, îndaratnic. Am strabatut, nu fara peripetii, paduri de stejari si mestecanisuri, traversînd cu greu Cerna, Recea si Luncavatul, ape revarsate peste albia lor. Ne strecuram în tacere, încordati, adapostiti de întuneric. Astazi ma gîndesc ca era un drum simbolic, prin hatisuri, de la întuneric la lumina. Doar cîteva ceasuri am fost alaturi de tovarasul

Gheorghiu-Dej. Destul însa pentru a fi simtit din plin, într-un episod hotărîtor ca acesta, neînfricarea si dîrzenia în atingerea tinte propuse, acea atentie si dragoste fata de tovarasi, care au facut din el conducatorul cel mai iubit al clasei muncitoare". Este clar ca ne aflam, mai curînd decît în fata unei rememorari, în cea a unei evocari "mitologice" în care persoana lui Dej apare ca exemplu moral de lupta si de viata pentru noile generatii. Este simpatic modul în care Barbulescu a "intuit" imediat pe noul conducator al tarii. Evocarea lui Barbulescu era mai curînd o formula de "eroizare" si de "nemurire" a conducatorului decît o aducere aminte.

În cimitirul comunei Vaideeni, îi astepta o alta calauza, Ion Simionescu, cu care fugarii au mers tot pe un drum ferit, în comuna Rîmesti. Aici, cu spatele spre padurea Magurilor, într-o livada, era casa învatatoarei Maria Ionescu. Aceasta femeie i-a gazduit pe evadati 10 zile. Sotul învatatoarei, Dumitru Ionescu, la rîndul lui tot învatator, lipsea, fiind concentrat în armata. Între timp, a fost organizata evadarea de la Tîrgu Carbunesti a 15 internati politici, în frunte cu Gheorghe Apostol si Alexandru Draghici – trei grupe de cîte 5, dinainte organizate. Rosianu îmbatase santinela si cei 15 au reusit sa fuga, continuînd apoi drumul spre libertate pe cont propriu.

Abia la 17 august, deci dupa patru zile, comandantul lagarului Tîrgu Jiu, Siguranta, si Jandarmeria, si-au dat seama de evadarea lui Gheorghiu-Dej. S-a dat alarma, dar era prea tîrziu. Pe 17 august, la Rîmesti, a sosit si Rosianu, iar pe 22 august s-a pornit apoi spre Bucuresti. S-au mai facut însa cîteva popasuri: mai întîi la Barbatesti, la locuinta avocatului Petrisor Iliescu (care le-a pus la dispozitie si masina lui personala), si apoi la casa parohiala din Rîmnicu Vîlcea, strada Emil Avramescu nr. 1, a preotului Ion Marina. Ziua de 23 august l-a gasit pe Dej în casa parohiala a acestuia din Rîmnicu Vîlcea. Apoi, pe 24 august 1944, tovarasii au pornit spre Bucuresti. Erau în pregatire evenimentele care urmau sa schimbe destinele tarii. Drumul pîna la Bucuresti a fost facut cu masina lui Petrisor Iliescu. Acesta i-a dus pe Dej, Rosianu si Maurer pîna la locuinta lui Bodnaras, din cartierul Vatra Luminoasa.

Am prezentat mai sus versiunea evadării lui Dej scrisă de persoane din anturajul lui Dej, respectiv Maurer și Rosianu, autorii și executanții planului. Mai multă lumină în privința evadării lui Dej a adus Eduard Mezincescu, vechi comunist și fost funcționar superior în Ministerul român de Externe în 1948, care a marturisit ulterior faptul că, deși Bodnaras, Pîrvulescu și Ranghet erau totuși în favoarea evadării lui Dej din lagăr, Dej însuși soviaia, deoarece se simtea mai în siguranță înăuntru decât afara. A acceptat să fie eliberat doar cu condiția ca Maurer să facă aranjamentele necesare, ca să nu fie ranit în timpul evadării.

În consecință, Maurer l-a contactat pe avocatul Grigore Geamanu, varul unui oficial superior din Inspectoratul pentru jandarmi din București, care a plătit o anumită sumă respectivului oficial, pentru ca acesta să-l convingă pe colonelul Serban Lioveanu, directorul lagărului din Tîrgu Jiu, să slăbească, în ziua planificată pentru evadare, măsurile de securitate în zona gardului.

Antonescu – la originea evadării?

Marturia aceasta este, într-un fel, întărită de Gheorghe Magherescu, aghiotant al maresalului în 1944, potrivit căruia, chiar Antonescu este la originea evadării lui Dej, acesta dorind să creeze astfel un "climat de înțelegere cu Uniunea Sovietică". Versiunea aceasta stîrbea însă aura "eroică" a evadării, transformînd-o într-un aranjament făcut chiar sub oblăduirea diriguitorilor, în speranța, nemarturisită de acestia, găsirii unui partener "ideologic" de discuție, în cazul – foarte posibil în acel moment – al ocupării țării de către Armata Rosie. Probabil, gîndeau unii conducători ai serviciilor secrete din țară, era preferabilă "gruparea internă" unei "grupări moscovite" impusă de ocupant la conducerea statului.

Cum și-a recompensat Dej oamenii de bază

Din ceea ce cunoaștem în momentul de față, "recompensele" lui Dej pentru ajutorul dat în problema evadării lui din lagărul de la Tîrgu Jiu au fost:

- Ion Gheorghe Maurer a fost principalul beneficiar al evenimentului, însă ceva mai târziu, de prin 1957-1958, cînd "steaua" lui începe să urce vertiginos. I s-a reproșat

mult timp ca ar fi plecat voluntar în razboiul antisovietic. Va deveni ministru al afacerilor externe (1957-1958), apoi presedintele Prezidiului Marii Adunari Nationale (1958-1961) si presedinte al Consiliului de Ministri (1961-1974).

– Mihail Rosianu devine din simplu învâtor, profesor universitar, membru al C.C. al P.C.R. (1945-1948 si 1960-1973), adjunct al ministrului învățămîntului (1948-1949), presedinte al Comitetului Radio (1952-1953), ambasador în Bulgaria (1956-1961) si Ungaria (1961-1966), de mai multe ori deputat în perioada 1946-1973.

– Ion Vidrascu va fi recompensat prin functiile de presedinte al Comitetului de control al statului (1950-1951), adjunct al ministrului agriculturii (1951) si ministru al gospodariilor agricole ale statului (1952-1953). A fost si deputat de Suceava din 1952.

– Ion Marina va deveni, la recomandarea lui Dej, primul patriarh comunist al României (1948-1977). Ascensiunea lui rapida în ierarhia bisericeasca s-a datorat, în mod evident, simpatiei pe care i-o purta Dej, dupa gazduirea acestuia la 23 august 1944, în casa sa de la Rîmnicu Vîlcea.

– Constantin Tundrea va fi timp de 14 ani presedintele Comitetului Executiv al Sfatului Raional Horezu (1950-1964). A fost cel mai cunoscut si mai influent comunist din zona Horezu în tot timpul regimului Dej.

– Ionita Barbulescu – calauza lui Dej de la Milostea la Vaideeni, devine deputat de Vîlcea în 1946 si, în ciuda colectivizarii, si-a pastrat mult timp averea de circa 18 ha de pămînt la Racovita.

– Maria Ionescu va deveni, în 1952, dupa mutarea ei la Craiova, deputat al acestei regiuni si chiar membru al Prezidiului M.A.N. (1953-1957). În 1957 devine directoare la Scoala Medie din Caracal.

– Grigore Geamanu – avocat din Gorj – a fost “plantat”, în 1945, de comunisti, în Biroul Politic al Comitetului Executiv al Frontului Plugarilor cu functia de casier. A fost ales deputat în 1946 si tot acum secretar general la Ministerul de Interne. Reales deputat în 1952 si 1961. Secretar al Consiliului de Stat între 1961-1965.

– Petrisor Iliescu a fost singurul care nu a fost rasplatit în nici un fel. El era însa seful organizatiei maniste din Barbatesti si era mosier, avînd peste 100 ha de pamînt în satul mai înainte pomenit. În 1946, a candidat pentru parlament pe listele P.N.T – Maniu. Cel putin, el nu a fost persecutat de comunisti. A fost nevoit sa se mute, pentru a fi rupt de vechile lui legaturi politice, din Rîmnîc tocmai la Corabia, casa lui de acolo fiind amplasata chiar lînga sediul Partidului Comunist din localitate.

3. Lucretiu Patrascanu – negociatorul de elita din Partidul Comunist

Oana Ilie

Nascut la 4 noiembrie 1900 în Bacau, fiul lui D.D. Patrascanu, profesor, prozator, autor de manuale de istorie în perioada interbelica si promotor al revistei "Viata romîneasca" (alaturi de G. Ibraileanu si C. Stere). Mama, la rîndul ei, provenea dintr-o veche familie boiereasca. Studii: Licentiat în drept, doctor în stiinte economice, statistica si filozofie în Germania. Starea civila: casatorit cu arhitecta Herta Schwamern (botezata ortodox de catre Gala Galaction, pentru ca în perioada în care s-au cunoscut erau interzise mariajele mixte, români-evrei).

Întîlnirea cu Lenin

În anul 1945, la mai putin de un an de la momentul 23 august 1944, apare un volum cu interviuri, realizate de Ion Biberi, cu personalitatile zilei, printre care îl regasim si pe Lucretiu Patrascanu. În cele 13 pagini, noul ministru al justitiei îsi povesteste viata, din care selectam o serie de informatii, interesante din perspectiva evolutiei sale ulterioare.

Copilaria, petrecuta în mare parte în zona Neamtului, i-a nascut simpatii istorice pentru Stefan cel Mare:

"Hotarâsem chiar ca <atunci când voi fi mare> sa-mi schimb numele în Stefan".

Adolescenta i-a fost marcata de scrierile lui Sadoveanu, Caragiale, Bratescu-Voinesti, de literatura semanatorista, dar mai ales de cea rusa, si în mod deosebit de

Dostoievski si Turgheniev.

Revolutia din februarie l-a facut sa întealega (dupa cum marturiseste) ca o noua epoca începe în istorie, iar cea din octombrie l-a entuziasmat la maxim. Singurul regret al tânărului de 16 ani era ca nu avea vârsta pentru a fi partas activ la acea miscare. "Întorcându-ma, cu 27 ani în urma, am oarecare îngaduinta pentru aceste regrete si pot spune ca viata m-a tinut departe de o lupta apriga si desigur dramatica pentru idealurile primei mele tinereti. Toate aceste framântari si luari de pozitie erau atitudinea unui copil singuratec".

Atractia exercitata de revolutii si fenomenul social a fost extrem de puternica asupra tânărului Patrascanu, chiar daca între timp total sau trecuse la liberali.

"Daca privesc înapoi sa-mi refac mintal viata, înteleg ca a trebuit sa devin luptator, si înca de timpuriu". Episodul la care face aluzie Patrascanu se petrecuse la Bacau, la sfârșitul primului razboi mondial, când a asistat la manifestarile antisemite ale colegilor sai: "Am reactionat violent. Nu puteam accepta aceasta ticalosie care ne degrada pe toti".

Încadrarea în miscarea muncitoreasca a avut loc în anul 1919 când se înscrie în P.S.D., aripa maximalista, si a fost grabita de evenimentele din 13 decembrie 1918 (manifestatia din Piata Palatului dispersata prin forta).

În 1921 devine colaborator al ziarului Tineretul socialist. "În jurul acestei gazete tineresti s-au grupat primele cadre comuniste si de fapt s-a format P.C. legal, câteva luni mai târziu".

Un an mai târziu îl regasim ca redactor al ziarului Socialistul, organul de presa al P.C. Tot în aceasta perioada, constient de importanta pregatirii profesionale, opteaza pentru continuarea studiilor în Germania, unde va obtine doctoratul în economie politica, filozofie si statistica. Ulterior va motiva plecare în Germania prin sintagma "un bun marxist trebuie sa cunoasca bine limba germana". Aici va intra în contact cu miscarea muncitoreasca, activând un an în P.M. German, adâncindu-si doctrina. Un alt moment memorat cu placere este întâlnirea cu Lenin, în 1922, la prima sa

calatorie în U.R.S.S., cu prilejul celui de-al IV-lea Congres al Cominternului.

“Închisorile mele”

Sub sintagma “închisorile mele”, Patrascanu aduce în atentie interlocutorului, și implicit a viitorilor cititori ai lucrării lui Biberi, câteva amanunte despre detenția sa, menționând în treacăt închisorile prin care a trecut, fără a da amanunte despre motivul arestării și durata detenției.

Pentru elucidarea acestor aspecte, am apelat la lucrarea Laviniei Betea, *Moartea unui lider comunist*.

În 1924, o dată cu intrarea în vigoare a “legii Mârzescu”, prin care P.C.d.R. este scos în afara legii, Lucretiu Patrascanu este arestat prima oară. Cea de-a doua arestare a avut loc în 1928, pentru o “jumatate de ora”, pentru că, profitând de neatenția celor de la Siguranța, fuge și face publică urmărirea lui.

Din acest moment, steaua lui este într-o permanentă urcare în cadrul ierarhiei P.C.R. (1928 – participă la Congresul de la Harkov, 1930 și 1931 merge la Moscova pentru a prezenta Cominternului raportul asupra României, 1931 – membru în C.C. al P.C.d.R.).

Evenimentul cel mai însemnat din această perioadă a fost însă succesul din alegerile din 1931, când Lucretiu Patrascanu a fost ales primul deputat comunist din Parlamentul României, prin participarea la alegeri pe listele Blocului Muncitoresc Tărănesc.

În 1932, în timpul campaniei electorale, survine cea de-a treia arestare, de această dată fiind încarcerat la Vacaresti. În 1933, se judecă procesul, iar Lucretiu Patrascanu alături de alte 13 persoane este eliberat. La puțin timp, pe fondul mișcărilor greviste ale ceferiștilor, Patrascanu este rearestat (pentru că a instigat la greva), trimis la Jilava și după 2 luni pus în libertate. Petre Pandrea, cumnatul lui Patrascanu, pune eliberarea acestuia pe relațiile de familie. Această ipoteză, a relațiilor, o vom regăsi și la momentul tratativelor cu Regele pentru ieșirea din război.

O nouă arestare survine în 1940, fiind internat în lagărul de la Miercurea Ciuc. În urma unei crize de ficat este mutat la București și ulterior eliberat. Libertatea durează puțin, pentru că în februarie este din nou încarcerat și, la intervențiile mamei sale, la noul director al Siguranței,

gen. Emanoil Leoveanu, i se fixeaza domiciliul obligatoriu la Poiana Tapului. La 2 ianuarie 1943, este internat în lagarul de la Târgu Jiu, de unde va fi readus la Poiana Tapului, unde îl regasim în perioada premergătoare lui 23 august 1944.

Desemnat pentru negocierile de la Palat

Esecul evident al Germaniei în campania din Est a determinat fortele politice din România sa încerce iesirea din razboi. Discutiile au fost purtate atât de reprezentantii guvernului Antonescu, cât si de persoane mandatate de opozitie.

Prin intermediul lui Barbu Stirbey, aflat la Cairo pentru tratarea armistiului, Aliatii sugereaza atragerea comunistilor la tratative, chiar daca este un partid aflat în ilegalitate si are o slaba reprezentare la nivelul populatiei.

Întrebarea fireasca, ce apare în acest moment, este de ce a fost preferat Lucretiu Patrascanu, când el cazuse oarecum în dizgratia partidului din care facea parte (prin eliminarea din Comitetul Central) si nici nu îndeplinise vreodata functii de conducere în ierarhia partidului?

Cornel Coposu declara, dupa 1990, ca Lucretiu Patrascanu a fost desemnat de Novikov (ambasadorul U.R.S.S. la Cairo). Dintre comunistii care au activat în ilegalitate: Foris, Constantinescu-Iasi, Petre Iosif, C. Agiu, Patrascanu, sovieticii l-au preferat pe cel din urma (varianta Coposu).

O alta ipoteza este cea conform careia, rudenia cu Octav Ulea (maestrul de ceremonii al palatului) si legaturile interpersonale l-ar fi propulsat la tratativele cu Maniu si Bratianu si i-ar fi deschis larg usile Palatului. De altfel este un lucru cunoscut, ca, în întreaga perioada interbelica, în posturile înalte s-au aflat cunoscuti de-ai familiei Patrascanu.

Cea de-a treia ipoteza îl consemneaza pe Lucretiu Patrascanu ca ales al fortelor democratice, datorita calitatilor intelectuale si umane.

O data cu sfârșitul anului 1943 încep întrevederile cu Maniu. Mijlocite de secretara sa, întâlnirile s-au petrecut, în marea lor majoritate, în locuinta din Dr. Marcovici nr. 9,

la etajul al saselea, unde se afla apartamentul lui Corneliu Coposu, sau în strada Ion Ghica nr. 4, la etajul cinci, unde locuia Emil Ghilezan. Prima dintre ele s-a desfasurat la 28 noiembrie 1943, pâna la sfârșitul anului mai având loc înca doua, iar la începutul anului 1944 tot doua. Discutiile erau axate pe rasturnarea regimului Antonescu si reinstaurarea institutiilor democratice din România.

La prima dintre ele, "Dl. Maniu a voit sa stie – declara Nicolae Penescu, în 1953 (în timpul anchetarii lui Lucretiu Patrascanu) de ce forte dispune P.C.R., în special în capitala, la care dl. Patrascanu a raspuns vag, evitând precizatiuni. Maniu a pus ca conditiune a colaborarii cu P.C.R. o declaratie în favoarea Basarabiei. Dl. Patrascanu nu a acceptat aceasta conditiune. Atunci dl. Maniu a cerut ca cel puțin P.C.R. sa intervina pe lângă P.C. al U.R.S.S. în favoarea Basarabiei (...) De aceea conversatiunea nu a avut rezultat".

Urmatoarele întruniri au intrat pe un fagas normal, Partidul Comunist clarificându-si pozitia fata de monarhie si institutiile democratice ale României. "Dl. Patrascanu a asigurat ca, desi principial, P.C. pastreaza o atitudine republicana socoteste problema monarhie sau republica, o chestiune neactuala, iar în cazul în care regele va actiona pentru scoaterea României din razboiul lui Hitler, P.C., prin C.C., înțelege sa-l sprijine cu toata vigoarea".

Propus sa conduca noul guvern democratic, Maniu refuza

În ceea ce priveste legatura cu Palatul, Ioan Mocsony-Styrcea, maresal al Palatului, povesteste ca prima întâlnire a lui Lucretiu Patrascanu cu Regele a avut loc în aprilie 1944, la ferma din Pantelimon a colonelului Ulea, iar discutiile s-au axat în jurul constituirii F.N.D. În toata aceasta perioada, omul de legatura între Lucretiu Patrascanu si Palat a fost Mocsony-Stârcea.

Legaturile cu P.S.D., cel de-al patrulea membru al B.N.D., au fost ca si inexistente pâna în 1943, însa, dupa semnarea conventiei B.N.D., Lucretiu Patrascanu i-a cerut lui Constantin Titel Petrescu o întrevedere în doi (prin intermediul lui B. Zilber) pentru a discuta atitudinea pe

care trebuie s-o adopte fata de Maniu pentru a grabi deznodamântul.

Ultima discutie dintre cei doi are loc în după-amiaza zilei de 23 august, acasă la Sabin Manuila, unde vor primi și vestea arestării maresalului, în timp ce ultima întrevedere cu Maniu avusese loc cu puține zile înainte de 23 august, în scopul de a-l convinge pe acesta din urmă să accepte prezidarea unui guvern democratic, după înlăturarea lui Antonescu.

La presiunile lui Lucretiu Patrascanu, Maniu avea să remarcă: "Draguta, eu nu sunt obișnuit să lucrez cu revolverul la tâmplă". Patrascanu însă i-a răspuns: "Este revolverul conștiinței și al datoriei, domnule Maniu". Efectul discuției n-a fost cel scontat, Maniu legându-și răspunsul de consultările cu Brătianu.

Despre 23 august și pregătirea ieșirii României din război s-au scris mii de pagini. Nu mai puțin de 30 de persoane au fost angrenate direct în desfășurarea evenimentelor și majoritatea și-au consemnat memoriile și amintirile referitoare la acea zi.

Este și cazul lui Lucretiu Patrascanu, care publica, la 23 august 1945, în România Liberă, un articol despre rolul lui în actul de la 23 august.

"A existat o pregătire, și încă foarte intensă, cu o mobilizare de oameni și de forțe, legată de mari primejdii (...) Pregătirile loviturii de la 23 august erau terminate încă de la sfârșitul lunii iunie. Se mai discuta formula politică și în găsirea ei întâmpinam rezistențe (...) S-a luat hotărârea de a pregăti proclamatia guvernului și toate documentele menite să apară din primul moment. Am pasit imediat la redactarea proclamatiei (...) Textul pe care-l pregătisem a fost acceptat în întregime, după o oarecare discuție".

Trei întâlniri la Palat

În pregătirea lui 23 august s-au ținut trei sedințe la Palat, sub președinția Regelui. Problema spinoasă era cum să intru la Palat, sustragându-mă nu numai pazei exterioare, ci și eventualilor spioni, recrutați de Ghestapo și de Siguranța, în chiar interiorul palatului".

Este lesne de observat aparitia tendintei Partidului Comunist de a acapara actul de la 23 august si de a o transforma într-un bun propriu. Conform acestui articol, P.C. a fost principalul artizan al momentului 23 august, în timp ce Regele si celelalte forte democratice implicate au avut rol decorativ.

Ar fi împotriva firii sa negam rolul lui Patrascanu în actul de la 23 august, dar de aici si pâna la a i se conferi rolul principal, si prin extensie Partidului Comunist, este o cale foarte lunga.

Activitatea lui Patrascanu în tratativele pregatitoare lui 23 august s-a concretizat în redactarea manifestului F.U.M. (aprilie 1944), a "Proclamatiei pentru Tara" si a altor documente cu caracter programatic care au stat la baza negocierilor cu P.N.T. si P.N.L.

Ca un ultim aspect, dar în nici un caz ca un element subsidiar, trebuie luata în calcul personalitatea lui Lucretiu Patrascanu. Intelectual fin, încrezator în dogmele marxiste, se impune în memoria generatiilor care i-au succedat ca o pata de culoare în cadrul Partidului Comunist.

Sacrificarea lui de catre Dej, în 1954, când atât Stalin, cât si Beria, nu mai reprezentau nimic pentru Kremlin, ramâne un mare semn de întrebare. Toti cei care au trait momentul sau l-au studiat îndeaproape, considera asasinarea lui Patrascanu ca un act gratuit de care Dej se face (în principal) vinovat. Chiar si prietenii si sustinatorii lui Dej (cazul lui Maurer) considera asasinatul ca marea greseala politica a lui Dej.

Cu toate acestea nu trebuie uitat faptul ca, pâna la arestare, Lucretiu Patrascanu s-a aflat în fruntea Ministerului de Justitie, de unde "a patronat" activitatea Tribunalului Poporului si a gestionat aplicarea legii criminalilor de razboi.

Ba chiar mai mult de atât, cumnatul sau, avocatul Petre Pandrea, în lucrarea autobiografica Memoriile mandarinului valah, ni-l prezinta pe Lucretiu Patrascanu ca pe o persoana lipsita de vointa, condus în toate actiunile sale de Herta si Belu Zilber.

Si peste toate aceste frânturi de amintire vine imaginea pe care Patrascanu a avut-o în ochii lui Corneliu Coposu: "Am fost prieteni" (Corneliu Coposu a fost anchetat si aruncat pentru 17 ani în temnitele comuniste, chiar în timpul în care Lucretiu Patrascanu era ministru la Justitie).

O carte care n-a avut zile

prof. univ. Gh. Buzatu

Cititorul va desprinde, fara dificultate, motivele pentru care, în cele ce urmeaza, ne-am propus sa staruim asupra unui reputat istoric al generatiei mele si asupra loviturii de stat de la 23 august 1944: 20 de ani de la moartea lui Aurica Simion si 60 de ani de la rasturnarea regimului Maresalului Ion Antonescu, eveniment caruia regretatul meu coleg i-a consacrat, în 1979, o carte stralucita, care a provocat furtuna în rândurile securitatii de la Bucuresti.

În vara anului 1979, era prin august, a aparut o carte care avea sa stârneasca intense dezbateri în rândurile istoricilor si cititorilor, în genere, iar – dupa cum se va vedea – si la nivelul oficialitatilor, al Securitatii si Ministerului de Interne. Era vorba de lucrarea unui istoric deja consacrat, Aurica Simion, dar caruia volumul Preliminarii politico-diplomatice ale insurectiei române din august 1944 (Cluj-Napoca, Editura Dacia, 1979, 510 pagini) i-a adus un spor de prestigiu greu de imaginat în epoca. Si asta pentru ca, de-abia aparut si difuzat numai în câteva judete ale tarii, volumul mentionat a fost retras de pe piata si, imediat apoi, "topit"... Lucru neobisnuit si, mai cu seama, nepermis, autorul, cu toate ca era angajat la Institutul de Istorie al Partidului din Capitala, publicase o carte în care era sintetizata istoria actului de la 23 august 1944. Nimic neobisnuit, se va spune, numai ca Aurica Simion realizase... un alt 23 august, în care PCR nu mai avea un rol precumpanitor, partidele "istorice" apareau în alta lumina, iar personajele-cheie ale loviturii de stat (regele Mihai, Lucretiu Patrascanu, C.I.C. Bratianu, dar, mai cu seama, Maresalul Antonescu si Iuliu Maniu) erau surprinse, în temeiul unei analize atente si obiective, relevându-se exclusiv actiunile lor, în contextul

evenimentelor prezentate, care au fost. Iata de ce, oricine apucase sa cumpere cartea, realizase o achizitie pretioasa, se dotase cu o carte "scumpa", oricum extrem de solicitata! Cum, la Iasi fiind, am avut sansa sa-mi procur un volum din Preliminarii..., pe care aveam ulterior sa obtin si un autograf al autorului, m-am preocupat sa-l recenzez. Am notat, despre autor si carte, cele ce trebuiau si ce credeam, indiferent de ceea ce se petrecuse cu cartea, povestea ei fiind binecunoscuta de-acum opiniei publice, istoricilor îndeosebi. Astfel, în prestigiosul "Anuar al Institutului de Istorie si Arheologie A. D. Xenopol" din Iasi (t. XVIII/1981, p. 798) am examinat cartea, retinând între altele ca "...autorul realizeaza o adevarata istorie a anilor 1940-1944, în care sinteza se lasa – si nu întâmplator – dominata de analiza, de o analiza atenta si necesara, mai ales ca numeroase si controversate aspecte sunt elucidate pentru prima data acum. Nu putem intra în detaliile demonstratiilor autorului..., însa nu putem omite ca A. Simion contribuie decisiv la precizarea caracterului regimului antonescian, a naturii si evolutiei raporturilor româno-germane între 1940 si 1944, a participarii tarii la razboiul mondial. De asemenea, surprind prin noutate capitolele referitoare la tentativele României de a se desprinde de Axa fascista si la cauzele esecului lor... Per ansamblu, lucrarea lui A. Simion este o reusita deplina. Ea constituie o contributie decisiva spre realizarea necesarei istorii complete si veridice a României în epoca celui de-al doilea razboi mondial. A. Simion a dovedit în chip stralucit, în ultima instanta, ca istoriografia noastra dispune de excelente resurse, care pot si trebuie sa fie folosite pentru împlinirea conditiei esentiale a studiilor istorice – aflarea si afirmarea adevarului istoric integral asupra faptelor trecutului. Din toate punctele de vedere, lucrarea a marcat un eveniment pentru istoriografia epocii contemporane românesti, motiv pentru care, atât autorul, cât si Editura Dacia din Cluj-Napoca, merita cele mai sincere felicitari" (ibidem). Destinul, necrutator, peste putini ani, în 1984, l-a rapit pe Aurica Simion, în plina putere creatoare, obstei istoricilor români. În necrologul pe care l-am încredintat, de asemenea, Anuarului Institutului de Istorie si Arheologie A. D. Xenopol din Iasi (t. XXII, partea a II-a, 1985, p. 1011-1012), am revenit asupra meritelor si semnificatiilor istoriografice ale

Preliminariilor... din 1979; citez sub acest raport:
"Preliminariile..., pe care le-am recenzat în momentul în care era nevoie, se constituie un model, impunându-se de la început între operele de referință ale istoriografiei naționale contemporane, abordând probleme controversate și dovedindu-se ele însele controversabile, din chiar clipa apariției lor... Astăzi [1985], în perspectiva timpului, lucrarea ne apare și temeinic documentată. Cititorul cunoaște aceasta și Preliminariile... lui Aurica Simion, aidoma cartilor lui N. Iorga sau Constantin C. Giurescu, s-au citit și se citesc cu interes nu numai în centrele științifice din țară sau din străinătate, ci și în catune..." (ibidem). Când privește Omul, am consemnat în final: "L-am cunoscut pe Aurica Simion și ne-am împrietenit pe dată. Nu ne-am declarat-o niciodată. O facusem prin consens. Am participat împreună la diverse manifestări științifice interne și internaționale. Autorul Preliminariilor... nu s-a dezmințit nicicând. M-au surprins reținerea și timiditatea lui. Să fi banuit oare, încă de prin 1980, tainele destinului său, să fi fost manifestările bolii necrutătoare care l-a răpit familiei, breslei istoricilor și cititorilor admiratori în plină putere creatoare? Pentru mine a fost și a ramas Domnu' Aurica. În luna mai 1984, la București fiind, l-am invitat la Iași pentru un simpozion; m-a refuzat elegant. Îmi dau seama că știa. Mi-a încredințat diverse contribuții pentru Anuarul Institutului de Istorie și Arheologie din Iași, ca și pentru volumul colectiv Actul de la 23 august 1944 în context internațional, volum apărut în august 1984 și cuprinzând un larg studiu realizat în colaborare. Astăzi, acest volum, ca și toate cartile lui Aurica Simion, își urmează drumul lor, în lipsa autorului lor, plecat nedrept de repede și brutal dintre noi" (ibidem, p. 1.012).

În Anexa am inclus două note privind "ecourile" Preliminariilor... în rândurile opiniei publice naționale, la nivelul anului 1979, surprinse în materiale ale Securității și Ministerului de Interne din București.

MINISTERUL DE INTERNE STRICT SECRET
Departamentul Securității Statului Ex. unic
Directia I
130/DI/0066932 din 6 septembrie 1979
NOTA
Premergător celei de-a 35-a aniversări a insurecției

naționale de la 23 August 1944, din România, a apărut în librării cartea scriitorului A. SIMION – “Preliminarii politico-diplomatice ale insurecției române din august 1944”, în Editura “Dacia” din Cluj.

Cartea prezintă starea politică, economică și militară a României, înainte și imediat după 23 August 1944, cât și luptele social-politice din timpul dictaturii antonesciene și forțele care au luat atitudine împotriva lui ANTONESCU. Într-unul din capitolele cărții, este prezentată atitudinea ce au avut-o IULIU MANIU – fost șef al PNT-ului – și [C.] I. C. BRATIANU – fost șef al PNL-ului – împotriva lui ANTONESCU, care i-au adresat memorii, cerându-i să iasă din războiul antisovietic și să se desolidarizeze de Germania fascistă.

La sfârșitul cărții, se află fotografiile lui IULIU MANIU, [C.] I. C. BRATIANU și TITEL PETRESCU, cu adnotarea: “Semnatari ai Declarației de constituire a Blocului National Democrat”.

Din supravegherea informativă a persoanelor cu apartenență la fostele partide burgheze și în special a celor care au deținut funcții de conducere, rezultă că acestea fac aprecieri interpretative asupra apariției și conținutului cărții respective.

Astfel, CORNELIU COPOSU – fost secretar general adjunct al PNT și condamnat – care apare ca personaj pozitiv în carte, a afirmat: “Înainte de trimiterea cărții la tipar, am avut două întrevederi cu autorul, dar nu am reușit să lamuresc toate chestiunile; totuși, acesta și-a rectificat mult din tezele inițiale cu care pornise”. Sustine că l-a sfătuit pe autor “să nu se ghideze după declarațiile făcute și nici după prezentările unor agenți, care și pe vremea aceea, precum și acum, spun neadevăruri pentru a justifica încasarile”.

JOVIN ION – fost medic curant al lui IULIU MANIU – a afirmat: “Cartea lui A. (sic!) SIMION este nemaipomenită și lucrurile au început să iasă la iveală, fir cu fir, cum iese iarba primăvara”.

Într-o discuție cu un fugăr român venit temporar în țara noastră, JOVIN ION afirma: “MANIU e personajul central al cărții. Se merge spre o rectificare a istoriei, că până acum istoria a fost o falsă minciună”.

Printre persoanele care fac comentarii cu privire la apariția cărții lui A. SIMION sunt și RADOCEA CORNEL –

fost sef judetean PNT si condamnat; VISA AUGUSTIN si MAMULEA STEFAN – membri PNT si fosti condamnati, semnalati cu manifestari ostile orânduirii sociale si de stat din tara noastra si cu preocupari de a scrie memorii si lucrari despre activitatea PNT si a fostului sef IULIU MANIU.

Precizam faptul ca, cei nominalizati în discutiile anterioare, neaga rolul PCR în înfaptuirea actului de la 23 August 1944, afirmând ca totul a fost înfaptuit de PNT sub conducerea lui MANIU.

Vom urmari în continuare reactia fostilor membri ai partidelor burgheze, în legatura cu aparitia cartii.

r.d.00178/3/1239

red. lt.col. DI

dact. p.c. RG

ex. unic

http://www.historia.ro/exclusiv_web/general/articol/23-august-1944-o-tradare-nationala

Comments